

TÍTOL ORIGINAL:

Cuentos en pijamas

© FLORENCIA SUÁREZ (TEXT)

© ANA SANFELIPPO (IL·LUSTRACIONS)

PUBLICAT PER PRIMERA VEGADA EL 2021 PER
EDITORIAL ORSAI, BUENOS AIRES, ARGENTINA.

© DEL TEXT: FLORENCIA SUÁREZ, 2021

© DE LA TRADUCCIÓ: JORDI VIDAL TUBAU, 2023

© DE LES IL·LUSTRACIONS: ANA SANFELIPPO, 2021

© D'AQUESTA EDICIÓ: PAGÈS EDITORS, SL, 2023

C/ SANT SALVADOR, 8 – 25005 LLEIDA

EDITORIAL@PAGESEEDITORS.CAT

IMPRÈS A ARTS GRÀFIQUES BOBALÀ, S L

WWW.BOBALA.CAT

Primera edició: setembre de 2023

ISBN: 978-84-1303-484-3

DL: L 516-2023

*A la meva petita Helena, que em fa riure tant.
A l'Andrés, que sempre creu en mi.
A la meva mama, que em va ensenyar
que el qui llegeix no està mai sol.*
F. S.

Per als meus gatets, que van en patinet.
A. S.

Florencia Suárez

La Florencia és productora de ràdio, de televisió, de teatre i de tot el que necessiti ser produït. Però abans d'això, quan encara no sabia que era bona «produint», es va llicenciar com a periodista esportiva perquè és fanàtica del River. La seva altra passió és escriure: va fer uns quants tallers literaris però, des que va néixer la seva filla Helena, li agrada escriure contes per a infants. La Florencia estima els llibres infantils més que res al món. Gaudeix de viatjar, de col·leccionar experiències i adora compartir amb la seva família tot el temps que pot. Cada nit, amb l'Helena, llegeixen infinitat de contes al llit. Aquesta vegada, la Florencia va decidir compartir aquests contes.

Ana Sanfelippo

L'Ana és il·lustradora, dissenyadora gràfica, dibuixant de lletres i amiga dels gats. Va estudiar disseny i es va especialitzar en tipografia a la Universitat de Buenos Aires, és a dir, que és un geni dibuixant lletres. Ha publicat llibres il·lustrats en una pila de països. Fa moltes col·laboracions amb marques, en què la il·lustració aplicada a productes és la protagonista. A l'Ana li agrada molt escampar sobre la taula paper, aiguades, marcadors i llapis. Als seus treballs li agrada incloure personatges curiosos i colors vibrants que conviuen en espais dinàmics i carregats de naturalesa. Actualment viu i treballa a Madrid.

Pròleg

Quan l’Helena va fer dos anys em vaig asseure al costat del seu llit, li vaig fer el petó de bona nit i li vaig dir unes paraules màgiques que només les mares o les filles podem dir o sentir.

Després vaig començar a llegir-li el mateix llibre de contes de cada nit, fins que amb la seva veu fineta i dolça em va dir: “Mareta, m’inventes un conte tu?”

No vaig saber què fer; em resultava més fàcil llegir qualsevol cosa que inventar. Sobretot a aquella hora del dia, però com se li explica a un infant la falta d’energia? Ella volia un conte inventat i prou.

Aquella nit vaig tancar els ulls amb ella i vaig començar a fantasiejar. Vaig fer el que vaig poder, fins que finalment es va adormir.

La meva sensació, quan vaig sortir de la seva habitació, va ser que l’Helena no es tornaria a recordar mai més d’aquell conte inventat i encara menys dels noms dels personatges.

Però estava equivocada. La nit següent, després de la mateixa rutina de petons i paraules màgiques, l’Helena em va demanar el mateix conte.

—Mareta, m’expliques el conte de la nena amb monopatí?

Va ser un dels moments més bonics al seu costat. Vaig sentir que tot el que havia sortit del meu cap havia aconseguit, d’una manera miraculosa, entrar al seu.

Aquell moment va despertar dins meu unes ganes tremendes de crear noves aventures, sempre basades en personatges que a ella li poguessin agradar.

No hi ha un moment més entranyable que veure un fill adormir-se: veure com de mica en mica va deixant aquell dia de jardí, de jugar amb plastilina, tinta xinesa, tobogans i disfresses. M’encanta adormir-la i que em demani contes.

Quan l’Helena creixi, vull que porti aquest llibre amb ella i es recordi de les aventures que la seva mama li inventava.

Fins i tot, potser, algun dia l’Helena explicarà aquestes històries als seus propis fills! Però, és clar, per a això falta molt.

Mentrestant, comparteixo aquests contes en pijama amb vosaltres. Preneu-vos el temps de llegir-los una mica cada nit.

És el temps més valuós de cada dia.

Petita Helena

Hi havia una vegada una nena que es deia Helena. Era molt petita. Però molt! De la mida d'una ametlla. Tenia uns ulls boteruts i els cabells brillants com el sol. Era tan menuda que per a tot el que volia fer necessitava l'ajuda d'algú.

Moltes vegades s'enfadava perquè volia fer-ho tot sola, però era tan diminuta que no podia.

Li encantava passejar amb el seu monopatí rosa, tardes senceres. No li faltava mai el casc de pops que el seu pare li havia regalat pel seu últim aniversari.

ANAVA I VENIA,
VENIA I ANAVA...

Era tan petitona que gairebé ningú la veia passar.

ANAVA I VENIA,
VENIA I ANAVA.

Un matí, mentre jugava al parc, va observar una papallona tan perfecta que va voler atrapar-la. Va patinar molt ràpid darrere seu fins que la va perdre de vista. L'Helena era lluny de casa seva, però en comptes d'espantar-se va seguir amb el seu monopatí.

Ben al lluny va veure que treia el cap una casa molt petita.